

Arrest

nr. 71 751 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Op 15 december 2010 verleende uw echtgenoot gedurende een week onderdak aan zijn neef R. (...). Deze R. (...) was een rebel. Eind januari 2011 werd uw man opgepakt en gedurende een week vastgehouden door de lokale politie van Khasavyurt. Uw man werd ondervraagd over deze neef. Zijn broer kocht uw echtgenoot vrij. Na zijn vrijlating bleef uw echtgenoot tot 6 februari 2011 thuis en werd hij door u verzorgd. Op 6 februari 2011 besloot uw echtgenoot om naar Stavropol te gaan en onder te duiken bij verre vrienden. Sinds die dag had u geen contact meer met uw man. In februari 2011 kwam de lokale politie nog twee maal uw man zoeken, namelijk op 16 februari en op 29 februari 2011. Op 4 maart 2011 werd u opgepakt en meegenomen door de politie van Khasavyurt die u ondervroegen over

de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd dezelfde avond vrijgelaten. U besloot op 18 mei 2011 Dagestan te verlaten en u kwam in België toe op 24 mei 2011 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van u asielrelaas legde u uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en een convocatie op naam van uw man A. (...) voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de lokale politie van Khasavyurt nadat uw echtgenoot was gearresteerd omdat hij een neef die rebel was gedurende een week in december 2010 onderdak had verleend. Uw echtgenoot kwam vrij en dook in februari 2011 in Stavropol onder. U werd door de autoriteiten lastig gevallen omdat ze wilden weten waar uw echtgenoot was (CGVS p. 5, 6, 16).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u binnen uw verklaring voor het Commissariaat-generaal vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent essentiële elementen van uw asielrelaas, met name de situering en het aantal bezoeken van de politie na de vlucht van uw man. U verklaarde aanvankelijk dat de lokale autoriteiten drie keer zijn langs geweest na het vertrek van uw echtgenoot, met name 16 februari 2011, 29 februari 2011 en meegenomen op 4 maart 2011. U bevestigde dat na 4 maart 2011 niemand meer was langs geweest (CGVS p. 21, 22). Toen u later echter werd gevraagd of er na uw arrestatie van 4 maart 2011 nog iets was gebeurd verklaarde u dat mensen van dezelfde structuur midden april 2011 opnieuw langs kwamen en ze u hebben bedreigd (CGVS,p.23). Toen u werd gewezen op deze ongerijmdheden betreffende de momenten waarop de lokale politie langs is gekomen, antwoordde u dat ze ook in april waren langs geweest en dat u ook april had vermeld (CGVS p. 23). Uw reactie dat u voordien deze laatste aanhouding ook reeds had vermeld, is niet afdoende gezien dit niet kon worden vastgesteld in uw verklaringen. Bovendien werd bij uw eerdere verklaringen tot drie maal toe duidelijk gevraagd of men u na uw aanhouding van maart nog is langs geweest (CGVS,p.22). Aangezien verwacht kan worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over hoe vaak en wanneer u persoonlijk werd lastig gevallen, en wanneer u de laatste keer werd lastig gevallen voor uw vlucht, ondermijnen deze tegenstrijdigheden op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Daarnaast valt ook uw houding aangaande het informeren over en aan uw echtgenoot, en aangaande de persoon die de aanleiding vormde van de problemen, niet te rijmen met de houding die verwacht kan worden van iemand het land diende te ontvluchten en wiens echtgenoot elders ondergedoken verblijft. Zo moet vastgesteld worden dat u weinig pogingen hebt ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de verblijfplaats van uw verdwenen echtgenoot en de reden waarom uw echtgenoot is verdwenen, meer bepaald zijn neef R. (...). U verklaarde betreffende de verblijfplaats van uw echtgenoot dat u enkel aan uw schoonmoeder vragen had gesteld over uw man. U vernam van haar dat hij haar één keer had gebeld en dat hij achter u en de kinderen had gevraagd. Uw man had tegen zijn moeder niets had verteld over zijn verblijfplaats. Ook uw schoonmoeder had ondanks dat hij achter u en de kinderen vroeg uw echtgenoot niet op de hoogte gebracht dat u en de kinderen naar Europa waren vertrokken. U was niet op de hoogte waarom uw echtgenoot was ondergedoken in Stavropol en u had niets gedaan om dit uit te zoeken of om na te gaan waar uw echtgenoot effectief was. U was van oordeel dat hij misschien zelf zou bellen want dat had hij gezegd. Ook sinds uw aankomst in België ondernam u naast enkel uw schoonmoeder vragen te stellen, geen enkele andere poging om uit te zoeken waar uw echtgenoot was, waarom hij was ondergedoken of om hem te laten weten waar u en de kinderen verbleven (CGVS p. 7, 8, 9). Ook betreffende de aanleiding van jullie problemen, het verlenen van onderdak aan R. (...), de neef van uw echtgenoot, blijft u uitermate vaag en ondernam u weinig pogingen om meer informatie te bekomen. U slaagt er niet in om aan te geven wat de achternaam van deze neef R. (...) is, noch kon u aangeven waarom uw echtgenoot deze R. (...) had uitgenodigd een week bij jullie te overnachten, noch wat er concreet aan de hand was met deze R. (...) of waarom hij werd gezocht door de autoriteiten. U was betreffende R. (...) enkel op de hoogte van de familieband van hem en zijn woonplaats. U verklaarde dat R. (...) een strijder was en dat u dit had vernomen van uw schoonmoeder. U gaf aan dat u schoonmoeder het kort had uitgelegd maar dat het onmogelijk was om meer vragen te stellen. Echter ook hoelang deze R. (...) reeds strijder was, wist u niet. U beweerde weliswaar dat door vrouwen geen vragen mogen gesteld worden en dat u geen informatie kreeg van uw man of van uw schoonmoeder. Bovendien vermeldde u dat u niet geïnteresseerd was in R. (...). U had slechts één keer aan uw schoonmoeder hierover vragen gesteld. Toen u gevraagd werd waarom u geen vragen stelde over de persoon die de aanleiding was voor alle problemen, antwoordde u dat u niet wist waarom u dat niet had gedaan en dat bij jullie dat niet wordt gevraagd. (CGVS p. 16, 17, 18, 19). Uw uitleg is niet afdoende gezien u na de arrestatie van uw echtgenoot eind januari 2011 nog meer dan 3 maanden in de Dagestan had verbleven en u bijgevolg over voldoende tijd beschikte om informatie te vragen aan uw echtgenoot of aan uw schoonmoeder of aan andere familieleden. Dit gebrek aan kennis over de omstandigheden van zijn verblijf bij jullie en aan

de omstandigheden waarom deze neef R. (...) werd gezocht, zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen volgens de Commissaris-generaal op een gebrek aan interesse voor jullie situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerd vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van uw problemen toen u nog in Dagestan verbleef en over de evolutie van uw persoonlijke problemen na uw vertrek uit uw land van herkomst.

Verder moet er eveneens opgemerkt worden dat er betreffende de verblijfplaats van uw man na zijn arrestatie een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen. U verklaarde in uw schriftelijke vragenlijst van het CGVS dat uw echtgenoot enkele dagen na zijn vrijlating was gevlucht en dat u sindsdien niet wist waar uw man verblijft. U vermeldde dat u één keer van uw schoonmoeder hoorde dat hij in Stavropol zou verblijven (CGVS vragenlijst 3.5.). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal expliciteerde u echter meermaals dat uw echtgenoot bij zijn vertrek had gezegd dat hij naar Stavropol ging. Dat hij daar een verre vriend wonen had en dat hij wanneer alles was gestabiliseerd hij jullie zou laten overkomen naar Stavropol. Hij had dit zowel tegen u, de kinderen als uw schoonmoeder gezegd. U gaf aan dat u altijd had geweten dat hij in Stavropol was (CGVS p. 5, 6, 8). U werd op uw schriftelijke verklaringen gewezen en u reageerde door te zeggen dat u zich niet meer herinnerde dat u zo iets had gezegd (CGVS p. 8). Deze uitleg weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, aangezien uw schriftelijke verklaring het tegendeel illustreert.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Kizyl-Yurt naar Oekraïne met de trein reisde zonder binnenlands paspoort. U gaf aan dat voor de treintickets die op uw naam en deze van de kinderen stonden, uw geboorteaktes werden voorgelegd. U reisde met de trein naar Oekraïne en u beweerde dat u nergens enige documenten had moeten tonen. In Oekraïne regelde uw broer uw verdere reis naar Europa en hij begeleidde u naar een riviertje waar u met een boot werd overgezet. U gaf aan dat deze overzet officieel was en op geregelde tijdstippen en dat vele andere personen deze overzet ook namen. U beweerde dat u voor deze overzet geen documenten had moeten tonen. Echter u kon niet aangeven waar deze overtocht concreet was, noch wist u naar welk land u ging. U beweerde dat u niet weet via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u totaal geen vragen had gesteld en dat u met centen overal kon geraken (CGVS p. 12, 13, 14). Uw uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, betreffende wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles, en de overtocht met de boot. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Dit vermoeden wordt bovendien ondersteund door de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in uw onderlinge verklaringen betreffende uw binnenlands paspoort. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw binnenlands paspoort door de politie werd afgenomen in februari 2011 (DVZ vraag 21). Echter bij het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw binnenlands paspoort werd afgenomen op 4 maart 2011 en dat u zich dat goed kon herinneren omdat het een paar dagen voor de verjaardag van uw dochter was (CGVS p. 15). U werd gewezen op uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en u antwoordde dat u dat niet had gezegd en dat u had gezegd dat het op 4 maart 2011 was (CGVS p. 15). Deze bevestiging van uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse,

versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw geboorteakte, deze van uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De convocatie op naam van uw echtgenoot A. (...) geeft enkel weer dat hij op 30 mei 2011 werd opgeroepen door de OVD van Khasavyurt. Nergens uit de convocatie kan worden afgeleid omwille van welke omstandigheden, in welk dossier of zaak en waarom hij werd opgeroepen, bijgevolg kan uit de convocatie geen band met uw asielmotieven worden afgeleid. Bovendien moet opgemerkt worden dat de uiterlijke kenmerken twijfels doen rijzen aan de authenticiteit van deze convocatie. Zo is het merkwaardig dat deze convocatie geen hoofding en bijhorende stempel bevat van de uitreikende overheidsinstantie. In ieder geval kan deze convocatie de vastgestelde tegenstrijdigheden, gebrek aan kennis en nalatige handelingen, niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van het recht van verdediging. In een tweede middel roept zij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1.1. Verzoekende partij drukt vooreerst haar verontwaardiging uit over het feit dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om het verhoor met haar raadsman voor te bereiden en tijdens het interview door hem te worden bijgestaan. Bij brief van woensdag 10 augustus 2011 werd zij uitgenodigd voor het verhoor bij verwerende partij dat op dinsdag 16 augustus 2011 zou plaatsvinden. Echter, zij ontving dit schrijven, wellicht omwille van het feit dat zij net tussen deze dagen van opvangcentrum is veranderd, slechts op maandag 15 augustus 2011. Haar raadsman ontving, eveneens omwille van voormelde overplaatsing van verzoekende partij naar een ander opvangcentrum, pas op vrijdag 12 augustus om 9 u 58 een fax in verband met deze oproeping, maar gelet op het feit dat 15 augustus een nationale feestdag betrof, zag hij deze uitnodiging slechts op dinsdag 16 augustus 2011, toen het al te laat was om verzoekende partij bij te staan. Verzoekende partij is van mening dat het niet kan opgaan dat er tussen de oproeping voor een verhoor en het eigenlijke gesprek slechts een halve dag zit, zijnde vrijdagmiddag 12 augustus.

2.2.1.2. De Raad kan evenwel niet akkoord gaan met het argument als zou er sprake zijn van een schending van de rechten van verdediging. Immers, de Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat het later ontvangen van een oproepingsbrief ten gevolge van de verandering van woonplaats van verzoekende partij in geen geval een tekortkoming uitmaakt in hoofde van verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als gekozen woonplaats op 26 mei 2011 had aangeduid "N.O.C. Houthalen-Helchteren, Kazernelaan 125, 3530 Houthalen-Helchteren" en zij op 10 augustus 2011 per drager op dit adres werd opgeroepen voor verhoor op 16 augustus 2011 om 8 u 30 (stukken 8 en 7). Uit voormelde stuk 7 blijkt eveneens dat

verzoekende partij reeds op 4 augustus 2011 van opvangcentrum veranderde. Verzoekende partij deelde haar nieuwe gekozen woonplaats pas op de dag van het verhoor, op 16 augustus 2011, mee aan verwerende partij (administratief dossier, stuk 5). Bovendien illustreert de aanwezigheid van verzoekende partij op de dag van het verhoor dat zij hoe dan ook tijdig op de hoogte werd gebracht. Het feit dat haar raadsman er niet bij kon zijn vermits hij niet over voldoende tijd zou hebben beschikt om het interview voor te bereiden, kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid nu het aan elke asielzoeker zelf toekomt om zijn eigen verdediging te organiseren en, indien gewenst, een advocaat in te schakelen. Daargelaten de vraag of er effectief sprake was van een gebrek aan tijd, wijst de Raad erop dat, indien haar raadsman dit nodig achtte, er na het interview schriftelijke opmerkingen konden worden overgemaakt aan de commissaris-generaal. De Raad stelt vast dat de raadsman niet om dit te doen. Evenmin concretiseert verzoekende partij in haar verzoekschrift in welke zin de aanwezigheid van haar raadsman tijdens het verhoor een ander licht had kunnen doen schijnen op haar asielaanvraag. De Raad concludeert derhalve dat geenszins werd aangetoond dat de afwezigheid van haar raadsman tijdens het verhoor de belangen van verzoekende partij zou hebben geschaad.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2.1. Waar verzoekende partij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vermeldt, stelt de Raad vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.3.1. Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing eenvoudigweg opwierp dat haar verklaringen niet aannemelijk zijn terwijl zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent in Dagestan.

Waar verwerende partij meende dat zij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent essentiële elementen, merkt verzoekende partij op dat het details betreffen en dat het niet meer dan logisch is dat zij bepaalde bijkomstigheden niet meer exact kan reproduceren. Zo kan niet van haar worden verwacht dat zij het precieze aantal politiebezoeken kan meedelen, nu het een groot aantal betreft.

Daarnaast werden bepaalde aspecten als ongerijmdheden bestempeld terwijl ze dat allerm minst zijn. Zo werd onder meer aangehaald dat verzoekende partij verklaarde dat er na 4 maart 2011 niets meer is gebeurd, terwijl zij nadien voorhield dat de politie sindsdien wel nog is langs geweest. Echter, verzoekende partij wenst in de verf te zetten dat er rekening moet worden gehouden met de “antwoordcontext”. Vermits het ging over concrete arrestaties en verhoren, antwoordde zij dat er sinds 4 maart 2011 inderdaad geen gebeurtenissen meer “van die aard” plaatsvonden. Dit neemt niet weg dat de politie haar na die datum wel nog heeft bezocht.

Een gelijkaardig antwoord kan worden gegeven met betrekking tot de schuilplaats van haar echtgenoot. Verzoekende partij weet op dit ogenblik nog altijd niet waar hij verblijft. De kans bestaat dat hij zich in Stavropol bevindt, maar dit is niet zeker. Indien deze onzekerheid niet volstaat voor verwerende partij, dient zij duidelijk te motiveren waarom dit niet het geval is. Verzoekende partij benadrukt dat haar gebrek aan kennis begrijpelijk is, nu zij haar kinderen diende te beschermen in zeer moeilijke en bedreigende omstandigheden. Heel wat details zijn haar aldus ontgaan.

2.2.2.3.2. De Raad kan zich evenwel niet akkoord verklaren met het verweer als zou het relaas van verzoekende partij zomaar als onaannemelijk zijn beschouwd.

Waar verzoekende partij van oordeel is dat de inconsistenties in haar relaas details betreffen en er onder meer niet kan worden verlangd dat zij het precieze aantal van de veelvuldige politiebezoeken zou kunnen weergeven, te meer nu er geen rekening werd gehouden met de “antwoordcontext” uit het verhoor, merkt de Raad op dat het drie dan wel vier keer langskomen van de politie zeker geen detail betreft dat gemakkelijk over het hoofd kan worden gezien. Immers, deze politiebezoeken creëerden de door verzoekende partij opgeworpen vrees voor vervolging en vormden aldus de rechtstreekse vluchtaanleiding, zodat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekende partij zich kan herinneren of zij driemaal dan wel viermaal thuis werd bezocht door deze in haar ogen bedreigende instantie. Het argument dat verwerende partij geen aandacht zou schenken aan de “antwoordcontext”, kan evenmin worden weerhouden nu uit het verhoorverslag waarnaar in de bestreden beslissing werd verwezen wel degelijk expliciet werd gepeild naar het aantal keer dat de politie bij haar thuis zou zijn geweest:

“Zijn ze [de politie] na februari 2011 nog langs geweest? – In maart toen ze mij meenamen

Na de keer dat ze u meenamen op 4 maart 2011, zijn ze nog eens geweest? – Neen.

Totaal niet meer langs geweest na 4 maart 2011 ? – Neen

In totaal drie keren? – Ja

Enkel drie keren? – Ja

Enkel op 16 februari, 29 februari en 4 maart 2011? – Ja” (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 16/08/2011, p. 22). Verzoekende partij gaf aldus verscheidene malen ondubbelzinnig te kennen dat de politie haar na 4 maart 2011 niet meer had bezocht. Echter, verderop in het verhoor maakte zij plots gewag van een vierde bezoek door de politie in april 2011:

“Wie is langs gekomen midden april 2011? – Niet met veel. Ik heb hen niet geteld. Twee of drie mensen, van dezelfde structuur.

Zijn ze opnieuw vragen komen stellen midden april 2011? – Ja, ze hebben niets gedaan, niet geslagen. Gewoon vragen.

Mevrouw, ik heb u daarstraks gevraagd hoeveel keren ze zijn langs gekomen en u zegt drie keer en ik heb u gevraagd meermaals in totaal drie keren en u zei ja. U gaf de data zelfs op namelijk 16 februari, 29 februari en 4 maart. Nu zegt u ineens ook in april? – Ja en ook in april. Ik heb april ook vermeld.” (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 16/08/2011, p. 23).

De vaststelling dat verzoekende partij initieel te kennen gaf dat zij driemaal door de politie zou zijn bezocht en de laatste visite zeer concreet op 4 maart 2011 situeerde, om nadien te pretenderen dat zij in april nog een vierde keer de politie over de vloer zou hebben gehad – daarbij verklarend dat zij dit eerder ook al zo zou hebben meegedeeld, hetgeen volstrekt niet strookt met de hierboven geciteerde passage uit het verhoorverslag – doet verwerende partij terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van deze contacten met de politie.

Waar verzoekende partij voorts nog benadrukt werkelijk niet te weten waar haar man zich bevindt, merkt de Raad op dat een dergelijk verweer geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te neutraliseren. Verzoekende partij kan er zich immers niet toe beperken simpelweg te refereren aan één versie van haar verklaringen als zijnde correct. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Desbetreffende inconsistentie aangaande het al dan niet op de hoogte zijn van de plaats waar haar man heenging, blijft aldus onverminderd overeind. Daarenboven dient nog te worden aangestipt dat het volstreekte gebrek aan interesse over de verblijfplaats van haar man compleet onaannemelijk is, nu de echtgenoot van verzoekende partij het doen en laten van R. zou kunnen toelichten en aldus de

draagwijdte van hun beider problemen zou kunnen preciseren. De fundamentele vrees van verzoekende partij voor de politiediensten ten gevolge van hun contact met R. valt immers op generlei wijze de rijmen met de vaststelling dat zij hoegenaamd niets van hem wist en dat zij zich zelfs nadat haar man zich genoodzaakt zag om onder te duiken geen enkele moeite getroostte om de situatie te overschouwen. Indien zij zich werkelijk in een uiterst penibele situatie bevond omwille van R. kan de Raad er in redelijkheid van uitgaan dat verzoekende partij veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich grondig te informeren over de levensloop van deze vriend teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van haar eigen vrees. Een dermate frappant gebrek aan interesse voor de kern van het door haar opgediste verhaal – waardoor verzoekende partij noodzakelijkerwijs ook in het duister tast over de exacte draagwijdte van haar eigen moeilijkheden – strookt in geen geval met het betoog dat zij omwille van deze problemen naar België zou zijn gevlucht.

Het argument dat verzoekende partij voor haar kinderen diende te zorgen, vormt geen enkele rechtvaardiging voor deze nalatigheid nu zij tijdens het interview meermaals te kennen gaf dat zij geen enkele poging had ondernomen om contact op te nemen met haar man, maar simpelweg afwachtte totdat hij iets van zich zou laten horen, zonder ook maar enige bekommernis omwille van haar kinderen te uiten (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 16/08/2011, p. 8 en 9). Overigens gaat de Raad er vanuit dat verzoekende partij, als toegewijde moeder, eerder geneigd zou zijn om ter bescherming van zichzelf en haar kinderen een onderzoek in te stellen naar de ernst van haar moeilijkheden dan zomaar – zonder enige kennis over de grond van de zaak – het drastische besluit te nemen naar het buitenland te vluchten.

2.2.2.4.1. Betreffende haar reisweg benadrukt verzoekende partij nogmaals dat zij bij haar vlucht gefocust was op de bescherming en het welzijn van haar kinderen en dat zij *“voor de rest gevolgd is”*. Gelet op de druk om haar kinderen veilig en wel mee tenemen, kan haar bezwaarlijk worden aangewreven niet alle details te kennen.

2.2.2.4.2. De Raad oordeelt evenwel dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij volmondig toegaf geen idee te hebben van de manier waarop zij de Europese Unie is binnengekomen (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 16/08/2011, p. 14). Verzoekende partij zou na een treinrit naar Oekraïne, zonder vragen te stellen en overigens ook zonder enige documenten te moeten tonen, in een bootje zijn gestapt naar een voor haar onbekend land, waar zij een taxi tot Brussel Noord zou hebben genomen. Verwerende partij motiveerde evenwel terecht dat een dergelijke clandestiene reis een zeer preciaire onderneming is en het, gelet op het belang van verzoekende partij bij het welslagen van de reis, niet aannemelijk is dat zij dermate onwetend zou zijn over het door haar afgelegde traject. Uit deze vaststelling leidde verwerende partij het vermoeden af dat verzoekende partij de reisdocumenten die zij tijdens haar ware reis gebruikte, verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties, te meer nu zij eerst voorhield dat haar binnenlands paspoort reeds in februari 2011 werd afgenomen en nadien pretendeerde dat dit haar op 4 maart 2011 was ontnomen. Vermits verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om deze motivering te ontkrachten, wordt zij als vaststaand en onbetwist beschouwd.

2.2.2.5. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij onderneemt evenwel geen enkele poging om de motivering betreffende de veiligheidssituatie in Dagestan te weerleggen, zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.2.6. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op

een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 augustus 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

2.2.3. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT